

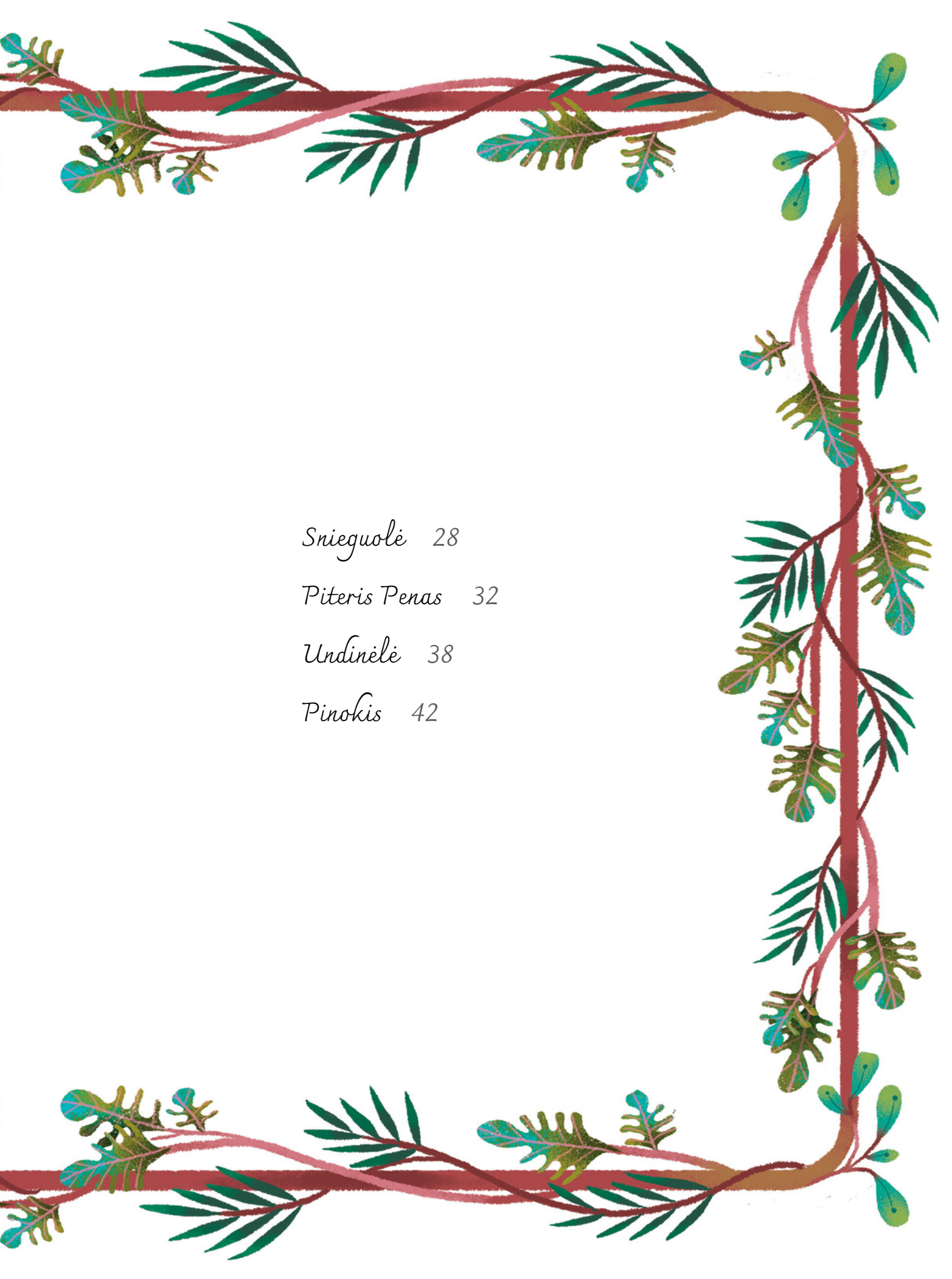
Turinys

Ozo šalies burtininkas 8

Toniukas ir Grytutė 14

Gražuolė ir pabaisa 18

Alisa Stebuklų šalyje 22

Snieguolė 28

Piteris Penas 32

Undinėle 38

Pinokis 42

Joniukas ir Grytutė

Miško pakraštyje gyveno medkirtys, kuris buvo toks vargšas, kad jo žmona ir du vaikai, Joniukas ir Grytutė, beveik neturėjo iš ko prasimaitinti.

Vieną vakarą žmona jam tarė:

– Vyre, nebeturime ko valgyti. Rytoj auštant pasiimk vaikus į mišką ir palik juos ten.

Vaikai girdėjo, ką motina pasakė tėvui. Joniukas tarė:

– Sesute, nesijaudink, aš šį tą sugalvojau.

Berniukas tylutėliai išslinko į lauką.

Mėnesiena ryškiai apšvietė ant žemės gulinčius baltus akmenėlius, kurie spindėjo it naujintėlaitės monetos. Joniukas prisirinko gerą saują akmenukų, paslėpė juos kišenėse ir grįžo namo. Brėkstant jie išėjo į mišką. Pakeliui, tėvui nepastebint, Joniukas mėtė ant žemės iš vakaro surinktus akmenukus.

Įėjus į miško gilumą tėvas tarė:

– Padėkite pririnkti šakų, kad užsikurtume laužą ir pasišildytume.

Joniukas su Grytute pakluso, tačiau sugrįžę su šakomis tėvo neberado. Grytutė išsigando ir ėmė verkti, bet brolis jai tarė:

– Nepulk į neviltį.

Kai tamsiame danguje pasirodė mėnulis, Joniukas paėmė Grytutę už rankos. Mėnesienoje sušvito balti akmenukai, rodydami kelią namo. Jie ėjo visą naktį ir namus priėjo tik ryte.

Tėvas džiaugėsi, kad vaikai saugiai sugrįžo, bet motina tūžo.

Vieną vakarą, po to, kai kartą jie jau buvo parėję, Joniukas su Grytute išgirdo motiną sakant tėvui:

– Nebeturime ko valgyti. Rytoj turi nusivesti vaikus į pačią tankmę, kad jie neberastų kelio atgal. Kitos išeities nėra.

Išgirdęs motinos žodžius Joniukas atsikėlė prisirinkti akmenukų, bet šį kartą durys buvo užrakintos. Kylant saulei motina davė jiems po nedidelę kriaukšlę duonos. Eidamas Joniukas gnaibė duoną ir mėtė trupinius ant žemės, taip žymėdamas kelią. Šįkart tėvas paliko juos proskynoje, žadėdamas grįžti vakarop, tačiau taip ir neatėjo. Joniukas, ėmęs dairytis trupinių, neberado nė vieno: viską buvo sulesę miško paukščiai!

Joniukas su Grytute visą naktį ėjo, ieškodami kelio namo, tačiau iš tiesų traukė vis gilyn į mišką. Galiausiai jie priėjo keistą namelį, suręstą iš saldinių ir marcipanų. Langų stiklai buvo išlieti iš perregimo cukraus. Jie negalėjo patikėti savo akimis!

Vaikai buvo taip peralkę, kad negalėjo atsispirti pagundai ir puolė valgyti, tačiau vos Grytutei ėmus kramsnoti duris iš vidaus pasigirdo balselis:

– Kas ten valgo mano saldujį namelį?

Durys atsidarė ir pasirodė sena moteriškė, kuri tarė:

– Kviečiu jus į vidų!

Ji paėmė vaikus už rankų ir įsivedė į trobelę, kur pagamino jiems skanią vakarienę ir paguldė į loveles. Iš tiesų senutė buvo pikta ragana, kuri viliojo vaikus savo nameliu iš saldainių. Kitą rytą ji stvėrė Joniuką už rankos ir užrakino jį narvelyje. Tada papurčiusi pažadino Grytutę ir tarė:

– Keliauk į virtuvę ir pagamink savo broliui ką nors skanaus. Noriu jį nupenėti prieš suvalgydama!

Ragana kiekvieną dieną prieidavo prie narvelio ir paprašydavo:

– Joniuk, duok pačiupinėti pirštuką – noriu pažiūrėti, ar jau esi pakankamai riebus.

Tačiau Joniukas, supratęs, kad ragana neprimato, iškišdavo pro grotas vištos kaulą. Vieną vakarą, praėjus kelioms savaitėms, ragana tarė Grytutei:

– Nesvarbu, riebus jis ar liesas, rytoj užmušiu tavo brolių ir išsivirsiu, o dabar einu išsikepti duonos.

Vėliau ji pašaukė ją ir gergždžiančiu balsu pasakė:

– Eik, įkišk galvą į krosnį ir pažiūrėk, ar duona jau iškepė.

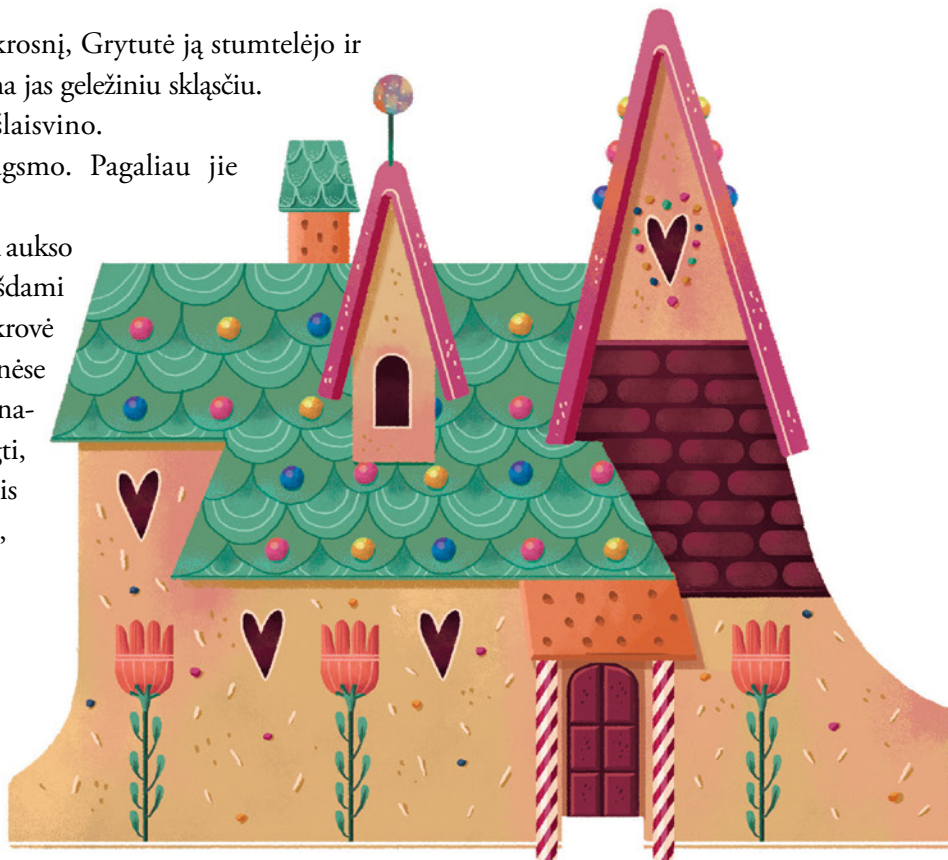
Iš tiesų ji ketino įstumti į krosnį Grytutę, bet ši, nuspėdama raganos ketinimus, atšovė:

– Nesuprantu, kaip galima sulįsti taip giliai, kad pamatytum krosnies galą. Parodyk man, kaip tai daroma.

Vos tik ragana įkišo galvą į krosnį, Grytutė ją stumtelėjo ir greitai uždarė dureles, užšaudama jas geležiniu sklėsčiu. Ji nuskubėjo prie brolio ir jį išlaisvino.

Vaikai apsikabino iš džiaugsmo. Pagaliau jie galės sugrįžti pas tėvus!

Raganos namuose buvo pilna aukso ir brangakmenių. Prieš išsiruošdami namo Joniukas ir Grytutė prisikrovė jų tiek, kiek galėjo panešti kišenėse ir kuprinėse. Jiems parsiradus namo tėvas negalėjo atsidžiaugti, kad vaikai grįžo sveiki ir gyvi. Jis labai liūdėjo, palikęs juos miške, bet dėl Joniuko ir Grytutės atnešto aukso ir brangakmenių visi galėjo gyventi ir vargo nematyti.

Piteris Penas

Darlingų šeima gyveno Londone, 14-ajame trijų aukštų name. Ten buvo tėtis, mama, Vendė ir du jos jaunesnieji broliukai – Džonas ir Maiklas. Darlingai neturėjo pakankamai pinigų vaikų išsimokslinimui, tad po kelių pasitarimų nusprendė, kad jų aukle taps Nana. Nana buvo ypatinga auklė. Ji buvo niufaundlendų veislės kalytė, labai mylinti vaikus. Vieną rytą Nana atkreipė ponios Darling dėmesį į lapus po vaikų kambario langu. Vendė tarė:

– Greičiausiai čia Piteris. Jis toks padauža!

Ji paaiškino, kad Piteris Penas dažnai apsilanko pas juos naktį. Ponia Darling pamanė, kad mergaitei prisisapnavo! Tačiau ji klydo – tai patvirtino kitas vakaras. Būtent tą vakarą ir prasidėjo nuostabieji trijų vaikų nuotygiai. Vaikai jau gulėjo lovose ir kadangi Nana tą vakarą buvo atleista nuo pareigų, juos apkamšė ir pasaką prieš miegą skaitė ponia Darling. Galiausiai vaikai užmigo, neatsispyrė miegui ir jų mama. Staiga pabudusi nuo garsų ponia Darling prieš akis išvydo berniuką, vilkintį apdaru iš sausų lapų. Ji išsigandusi sukliko. Tuo metu į vidų įėjusi Nana pabandė sučiupti Piterį Peną, tačiau jai pavyko tik nuplėšti jo šešėlį. Pats berniukas išskrido pro langą ir dingo. Ponia Darling suvyniojo šešėlį ir padėjo į stalčių, kur jis pragulėjo iki to vakaro, kai ponai Darlingai išsiruošė vakarieniam. Tą vakarą Maiklas atsisakė gerti vaistus ir nustūmė Naną šalin, o ji krisdama atsitrenkė į pono Darlingo kojas, apveldama jo ką tik apsimautas kelnės plaukais. Supykęs jis pririšo Naną sode.

Vos ponai Darlingai uždarė duris, vėl pasirodė Piteris Penas, pasiryžęs susigrąžinti savo šešėlį. Galiausiai jį radęs niekaip nesugalvojo, kaip jį prisitaisyti, tad pravirko. Nuo jo kūkčiojimų pabudo Vendė, kuri, pasiėmusi siūlą ir adatą iš mamos darbo pintinės, prisiuvo jam šešėlį, tada paklausė Piterio, kur jis gyvena.

– Antras posūkis už žvaigždės į dešinę, o tada tiesiai iki ryto! – atsakė jis.

– Koks keistas adresas! – nusistebėjo Vendė.
– Visai nekeistas! Kitaip į Niekados šalį nenusigausi! – atrėžė Piteris. Netrukus jis atsidarė langą, ir į vidų įskrido mažytė, pikta šviesytė.
– Kas čia? – paklausė Vendė.
– Dindilin? Ji yra fėja, – atsakė Piteris. – Bijau, kad buvau palikęs ją lauke, dėl to taip ir pyksta!

– Bet ar savo saloje tu gyveni vienas? – pasiteiravo Vendė.
– Ne! Esu pamestų berniukų, tų, kurie iškrinta iš lopšio, kai kas nors nukreipia auklės dėmesį, vadas. Jei niekas nepareikalauja jų sugrąžinti per septynias dienas, jie atvyksta į mano salą, – paaiškino Piteris ir pridūrė: – Ir tu gali ten nuvykti! Tau ten labai patiktų, be to, galėtum būti mūsų mama.

Vendė džiugiai pakilo:

– Kokia nuostabi mintis! Mano mažieji broliukai irgi turi keliauti kartu. Bet... mes nemokame skraidyti...

– Skraidyti labai paprasta. Tereikia pagalvoti apie nuostabiausius dalykus ir pajusi, kaip pakylį į orą!

Piteris dar truputėlį paaiškino vaikams, kaip viskas vyksta, ir netrukus jie nė patys nepastebėjo, kad skrenda į Niekados šalį. Piteriui skrendant virš paplūdimio, kur paprastai slėpdavosi piratų laivas, jo veidą iškreipė pikta mina. Jis prisiminė savo didžiausią priešą – kapitoną Huką-Kablį, kuris buvo taip pramintas, nes būtent kablį turėjo vietoj vienos rankos. Piratas nekentė Piterio Peno, nes berniukas vienos dvikovos metu nukirto jam plaštaką ir sušėrė ją krokodilui. Krokodilui piratas pasirodė toks skanus, kad jis ėmė visur sekioti kapitoną, laukdamas progos ir vėl jo krimstelėti! Laimei, jis prarijo laikrodį, kuris vis dar tikėjo jo pilve, pranešdamas apie artėjančią krokodilą ir duodamas piratui laiko pasprukti. Tą vakarą Hukas, atradęs pamestų berniukų buveinę, kūrė planą, kaip juos pagrobti, kol negrižo jų vadas. Tuo tarpu

Dindilin, kuri ėmė pavyduliauti Vendei, pirmoji nuskrido pas pamestus berniukus ir pranešė, kad Piteris įsakė nužudyti mergaitę. Berniukai buvo nepratę abejoti Piterio nurodymais, tad pasičiupo lankus, ir viena lemtinga strėlė pataikė į Vendę. Tuo momentu visi išgirdo gerai pažįstamą garsą – „kakariekū!“ – taip Piteris pranešdavo apie savo atvykimą. Nusileidęs jis paklausė:

– Ką jūs padarėte? Juk tai buvo motina, kurią jums atskraidinau!

Jis priklaupė prie mergaitės ir ištraukė strėlę, kuri, laimei, buvo įsmigusi į sagą. Berniukai papasakojo jam apie nedorą Dindilin pokštą. Piteris piktai suriko:

– Nedorėle fėja, nesiartink prie manęs mažiausiai savaite!

Tada vėl sugrįžo prie Vendės, kuri kietai miegojo, ir tarė:

– Man atrodo, kad Vendės iki savo namų nunešti nepajėgsime, tad pastatykime namą aplink Vendę! Imkimės statybų tučtuojau!

Visi ėmė paskubomis ieškoti medžiagų naujai ir patogiai trobelei, o baigus statybą jiems tereikėjo pasibelsti! Atsidarius durims ir pasirodžius Vendei, vaikai ją apsikabino, o kai ši sustiprėjo, pakvietė ją apžiūrėti savo buveinę, įrengtą oloje po didžiuliu ąžuolu. Tad Vendė pirmą kartą ėmėsi Piterio ir pamestų berniukų mamos vaidmens. Vakare ji perskaitė jiems pasakas prieš miegą ir kiekvieną apkamšė, išjungė šviesą, ir taip baigėsi viena iš daugybės smagių naktų keistojoje buveinėje.

Saloje kiekvieną dieną nestigdavo nuotykių! Kartą jie apsilankė prie Paliktųjų uolos Undinių įlankoje, ir Vendė pastebėjo kažkokį neaiškų artėjantį daiktą. Piteris pašoko ir perspėjimai sušuko:

– Piratai!

O tada paliepė:

– Nerkite!

Ir visi vaikai sušoko į vandenį. Atplaukė laivelis su trimis žmonėmis: dviem piratais, Smi ir Starkiu, ir Tigro Lelija, indėnų vado dukra. Piratai plukdė ją prie Paliktųjų olos, ketindami ten palikti. Piteris nusprendė jiems sukliudyti ir išgelbėti indėniukę. Imituodamas kapitono Huko balsą, jis šūktelėjo:

– Tuo pat paleiskite kalinę!

Smi paklusniai atrišo Tigro Lelijos pančius, o ši akimirksniu nėrė į vandenį ir dingo iš akių. Tą akimirką jis išgirdo tikrojo Huko balsą, aidintį įlankoje:

– Ei, jūs, valtyje!

Piteris Penas sušaukė Pamestinukus ir skyrė jiems nurodymus.

Susidūrimas buvo trumpas ir nemalonus, ir piratai netrukus buvo

priversti sprukti. Piteris liepė vaikams grįžti atgal į buveinę, o pats ėmė vyti priešą. Sugrįžęs namo išvydo tris indėnus, saugančius įėjimą į būstinę. Vaikams išgelbėjus Tigro Leliją, indėnai nusprendė stoti į Piterio gretas ir kovoti su piratais. Tą vakarą Vendė papasakojo istoriją apie Darlingus.

- Vende, keliaukime namo, – paprašė Džonas su Maiklu, jai baigus pasakoti.
- Gerai, – sutiko mergaitė. – Piteri, mes jau norėtume grįžti namo.
- Ką padarysi, – atsakė Piteris, lyg jam tai nerūpėtų.

Tą akimirką piratai užpuolė indėnus, kuriuos greitai nugalėjo. Kapitonas Hukas pasaloje laukė pamestų berniukų, kurie, išgirdę kovos garsus, išlindo į paviršių. Nepasirodė tik Piteris, kuris miegojo. Tačiau vaikai pakliuvo piratams į nagus: jie buvo surišti ir nunešti į laivą. Praėjus trims valandoms, Dindilin pažadino Piterį ir papasakojo jam, kas nutiko. Laive Hukas šventė savo pergalę ir laukė pasirodančio priešininko. Staiga, stojus tylai, pasigirdo laikrodžio tikėjimas! Kapitono džiugesys iškart virto siaubu, ir niekas nepastebėjo, kad artinasi ne tik baisusis krokodilas, bet ir Piteris Penas, kuris vogčia kopė laivo šonu. Užsikoręs į laivą Piteris karingai sušuko: „Kakariekū!“ Pasinaudodami sumaištimi berniukai atrišo vienas kito pančius ir nuskubėjo gelbėti Vendės, tada stojo kautis su piratais. Hukas stojo į kovą su Piteriu Penu. Jiedu puolė vienas kitą. Piratas porą kartų mėgino užsimoti Piteriui kabliu, bet šiam pavyko išsisukti ir durti jam į šonkaulius. Hukas pajuto didesnę apstulbimą nei skausmą, ir jis netikėtai paleido kardą iš rankų. Iš nevilties jis užkopė laivo stiebu ir šoko į jūrą, nežinodamas, kad ten jo jau laukia krokodilas. Taip kapitonas Hukas gavo galą.

Kitą dieną Vendė, Maiklas ir Džonas išskrido atgal į savo namus Londone, o į kambarį pateko pro atvirą vaikų kambario langą, kurio motina neuždarė nuo pat jų dingimo.

– Kaip gaila, kad neaptikome laukiančios mamos! – sušuko jie, net neįsivaizduodami, kokią širdgėlą buvo sukėlęs jų dingimas. Išgirdusi juos ponis Darling iškart atskubėjo į kambarį.

– Jūs čia! – sušuko ji, skėsdama rankas, kad apkabintų vaikus. – Džordžai, Džordžai! – pakvietė ji, o drauge su ponu Darlingu atbėgo ir Nana. Meilesnio vaizdo nebūtum radęs pasaulyje, tačiau ji matė tik vienas žmogus – berniukas, žiūrintis pro langą. Piteris Penas žinojo, kad ateityje jo laukia dar daug džiugių akimirkų, bet kartkartėmis vis sugrįždavo pasižiūrėti į laimę, kurios nebuvo patyręs.

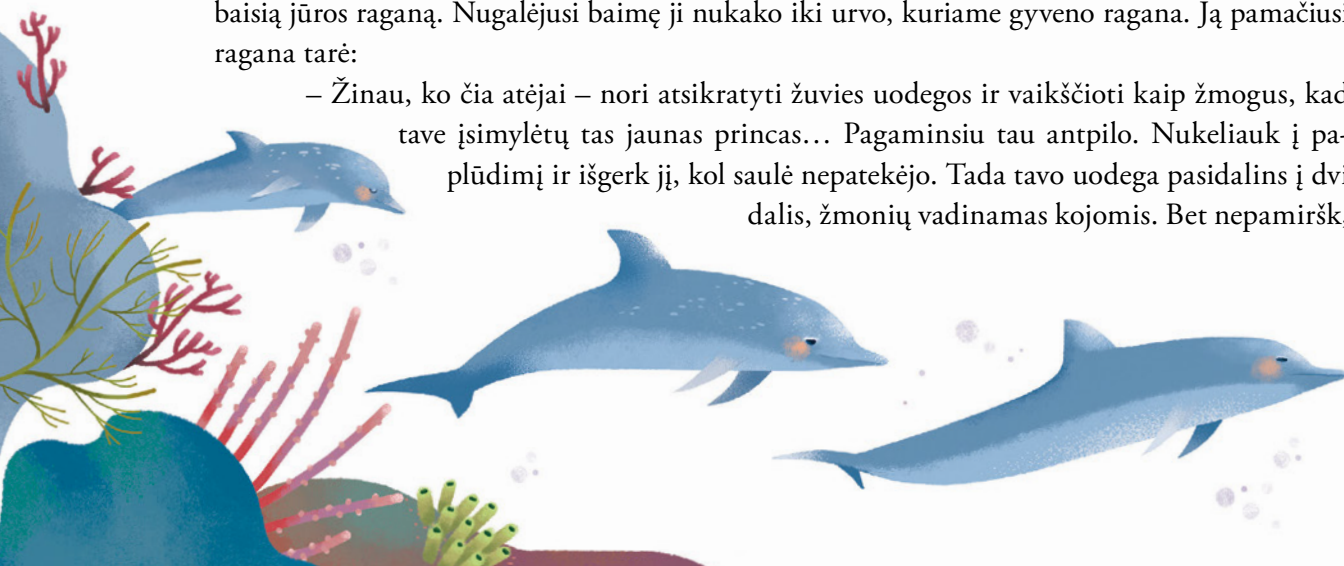
Undinėlė

Povandeninė karalystė buvo įsikūrusi vandenyno viduryje, kur vanduo skaidrus ir tyras it krištolas. Tviskantys karaliaus rūmai stiebėsi į viršų iš pačios vandenyno gelmės. Jų sienos buvo pastatytos iš koralų, o aukšti arkiniai langai – iš šviesiausio gintaro. Stogas buvo dengtas geldelėmis, kurios, priklausomai nuo vandens srovės, tai atsiverdavo, tai užsiverdavo – kiekvienoje iš jų gulėjo po neįkainojamą nuostabų perlą. Jūrų karalius jau ilgus metus buvo našlys, tad namuose išmintingai ir linksmi šeimininkavo pagyvenusi jo motina. Ji auklėjo mažąsias princeses, savo anūkes, septynias dailias undinėles. Jos buvo nuostabios, o vietoj kojų – žuvies uodega. Jauniausia undinėlė kiekvieną vakarą maldaudavo močiutės papasakoti jai viską, ką žino apie laivus ir miestus, žmones ir gyvūnus, ir kiekvieną naktį ji užmigdavo vildamasi, kad kuo greičiau ateitų jos aštuoniolikasis gimtadienis, nes tą dieną undinei būdavo leidžiama išnirti į paviršių ir pasigrožėti žmonių pasauliu. Kai pagaliau atėjo ilgai lauktas gimtadienis, močiutė apkabino anūkę ir tarė:

– Dabar jau ir tu suaugai!

Undinėlė giliai įkvėpė ir ėmė iš visų jėgų irtis į viršų. Ji išnėrė iš vandens leidžiantis saulei, bangoms raibuliuojant nuo auksinės šviesos. Temstant netoliese pro šalį praplaukė didžiulis laivas, ir ji išgirdo muziką bei dainas. Undinėlė priplaukė prie iliuminatoriaus ir pažvelgė vidun. Ji išvydo jūreivius, surengusius vakarėlį jaunajam princui. Tą dieną jis irgi šventė savo gimtadienį. Staiga ji išgirdo pažįstamą artėjančios audros dundesį, sklindantį iš vandenyno gelmių. Audra iškėlė laivą ir jis, siaubingai taškydamas vandenį į šalis, nukrito atgal į bangas. Stiebas nulūžo, laivas perlūžo ir ėmė semti vandenį. Undinėlė matė, kaip bangos pasiglemžia princą, tad priplaukė prie jo, o tada, nešama vandens srovių, nuplukdė jį į krantą, kur paguldė jaunikaitį, pati pasislėpdama už uolų. Įsitikinusi, kad niekas jos nemato, uždainavo labai gražią dainą, kad patrauktų praeivių dėmesį. Pabudęs princas pirmiausia išgirdo tą pasakišką balsą. Undinėlė stebėjo, kaip pavaldiniai padėjo jam atsistoti ir nusivedė. Staiga ją apėmė didžiulis liūdesys. Nuo tos dienos ji dažnai lankydavosi paplūdimyje, bet princo daugiau taip ir neišvydo. Supratusi, kad negali be jo gyventi, undinėlė nusprendė slapta kreiptis pagalbos į baisią jūros raganą. Nugalėjusi baimę ji nukako iki urvo, kuriame gyveno ragana. Ją pamačiusi ragana tarė:

– Žinau, ko čia atėjai – nori atsikratyti žuvies uodegos ir vaikščioti kaip žmogus, kad tave įsimylėtų tas jaunas princas... Pagaminsiu tau antpilo. Nukeliauk į paplūdimį ir išgerk jį, kol saulė nepatekėjo. Tada tavo uodega pasidalins į dvi dalis, žmonių vadinamas kojomis. Bet nepamiršk,

kad, tapusi moterimi, undine atvirsti nebegalėsi! Jei princas tavęs nepamils, liksi viena žmonių pasaulyje. Mainais noriu tavo balso – gražiausio balso visose jūrose.

Undinėlė nuplaukė iki kranto, išgėrė antpilą ir kietai įmigo. Prabudusi pamatė, kad žuvies uodegos nebėra, o greta esantis princas susirūpinęs žiūri į ją. Undinėlė bandė prabilti, bet neišspaudė nė garso. Mergina taip pakerėjo jaunuolį, kad jis nė akimirką nenorėjo su ja skirtis. Vieną naktį prisipažino, kad yra įsimylėjęs. Nuo pat laivo sudužimo dienos jis pamilo merginą, kuri jį išgelbėjo ir pažadino savo melodinga daina. Jei tik galėčiau dainuoti, pagalvojo undinėlė, tada jis mane tikrai pažintų! Vieną dieną princas jai su dideliu liūdesiu pranešė:

– Esu priverstas keliauti susitikti su savo būsima nuotaka. Tėvas jau kelis mėnesius planuoja mūsų vestuves! Jis sutiko palaukti, kol susirasiu merginą, kurią vis dar sapnuoju, bet supratau, kad regiu ją tik sapnuose, o pažinęs tave ėmiau įsivaizduoti ją tavo veidu.

Tą vakarą, plaukdama su princu susipažinti su jo nuotaka, mergina sėdėjo ir ilgai žiūrėjo į bangas, nė nepastebėdama, kaip prie laivo priplaukė jos seserys.

– Turime perspėti tėvą, – pasakė jos. Šešios sirenos sugrįžo pas karalių ir viską jam paaiškino. Supykęs karalius Tritonas staiga išplaukė į jūros raganos irštą ir privertė ją atiduoti kriauklę, kurioje perlo pavidalu ji saugojo undinėlės balsą. Jis išplaukė į paviršių ir išniro prie pat princo laivo.

– Dukrele, jei nori tokio gyvenimo, laiminu tavo pasirinkimą, – ištare jis, paduodamas jai perlą. Be galo dėkinga mergina prarijo perlą, tada užsimerkė ir uždainavo tą pačią dainą, kurią traukė ir tada, kai išgelbėjusi jį ištraukė ant kranto. Baigusi dainuoti ji atsimerkė ir išvydo priešais save princą.

– Tu esi ta mergina iš mano sapnų! – sukuždėjo princas ir ją apsikabino, ir nuo tos dienos jie niekada nebesiskyrė.

